

Sygnatura akt II K 538/12

1 Ds. 31/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04-11-2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Liżyńska

Ławnicy:---

Protokolant:Magdalena Batog

Prokurator: Marek Rogowski z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu w dniu 10-04-2013 r., 03-06-2013 r., 01-07-2013 r., 11-09-2013 r., 21-10-2013 r., 28-10-2013 r., 04-11-2013 r., w Ś.

sprawy

H. M. (1)

córkę M. i D. z domu M.

urodzonej (...) w Ż.

oskarżonej o to, że

I. w okresie od dnia 15 lipca 2011 roku do września 2012 roku uchylała się od wykonywania ciężącego na niej obowiązku wypłacania byłej pracownicy E. Ł. zatrudnionej w firmie (...) z siedzibą we W. świadczenia wynikającego ze stosunku pracy na kwotę 5934,90 zł do wypłaty której zobowiązana była prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV Npupr 184/11 wydanym przez Sad Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,

tj. o czyn z art. 218 § 1 kk i art. 218 § 3 kk

II. w okresie od 27 lipca 2011 do września 2012 roku, uchylała się wykonywania ciężącego na niej obowiązku wypłacania byłej pracownicy J. K. zatrudnionej w firmie (...) z siedzibą we W. świadczenia wynikającego ze stosunku pracy na kwotę 8902,35 zł do wypłaty której zobowiązana była prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV Npupr 184/11 wydanym przez Sad Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,

tj. o czyn z art. 218 § 1 kk i art. 218 § 3 kk

I. uznaje oskarżoną **H. M. (1)** za winną tego, że w okresie od dnia 11 lipca 2011 roku do września 2012 roku uchylała się od wykonywania ciężącego na niej obowiązku wypłacania byłej pracownicy E. Ł. zatrudnionej w firmie (...) z siedzibą we W. świadczenia wynikającego ze stosunku pracy na kwotę 5934,90 zł do wypłaty której zobowiązana była prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV Npupr 184/11 wydanym przez Sad Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

oraz tego, że w okresie od dnia 19 lipca 2011 do września 2012 roku, uchylała się od wykonywania ciężącego na niej obowiązku wypłacania byłej pracownicy J. K. zatrudnionej w firmie (...) z siedzibą we W. świadczenia wynikającego ze stosunku pracy na kwotę 8902,35 zł do wypłaty której zobowiązana była prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV Npupr 184/11 wydanym przez Sad Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 218 § 1a i § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonej **H. M. (1)** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka od oskarżonej **H. M. (1)** karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. koszty nieopłaconej, udzielonej oskarżonej obrony z urzędu w kwocie 1151,28 zł oraz na rzecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego E. Ł. nieopłacone przez oskarżyciela posiłkowego koszty zastępstwa procesowego, od których oskarżycielka posiłkowa E. Ł. została zwolniona z urzędu adw. U. T. w kwocie 929,88 zł;

V. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

II K 538/12

UZASADNIENIE

Oskarżona H. M. (2) prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą we W.. Przedmiotem prowadzonej działalności była produkcja szkła artystycznego. Pełnomocnikiem H. M. (1) był jej ojciec M. P..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej H. M. (1) - K. 79-81, 258-259;

zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

zeznania świadka M. P. - K. 170-171; 351-352;

pełnomocnictwo - K. 40

Pracownikami (...) były między innymi J. K. i E. Ł.. J. K. pracowała w przedmiotowej firmie od 1 października 2007r. do 30 czerwca 2010r., natomiast E. Ł. od 1 marca 2009r. do 30 czerwca 2010r.

Dowód: zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

świadczenia pracy - K. 95-96, 115-116;

Początkowo J. K. i E. Ł. nie miały zastrzeżeń do pracodawcy, jednak od 2009r. zaczęły uskarżać się na nieprawidłowości przede wszystkim w zakresie wypłaty wynagrodzeń. (...) problemy firmy spowodowały, iż M. P. zwrócił się do pracownic J. K. i E. Ł., by te zaciągnęły kredyt gotówkowy w celu „ratowania” firmy - J. K. w wysokości 90 000 zł, natomiast E. Ł. w kwocie 50 000 zł. M. P. tłumaczył pracownicom, iż uratuje to firmę od problemów finansowych. J. K. i E. Ł. zaciągnęły przedmiotowe kredyty i pieniądze przekazały M. P., a M. P. zobowiązał się do ich spłaty. Swoje zobowiązanie w tym zakresie wykonał jednak w minimalnej części, uiszczając na rzecz J. K. i E. Ł. drobne kwoty.

Dowód: zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

Oskarżona początkowo nie wiedziała o sytuacji finansowej firmy, gdyż sprawami firmy zajmował się M. P., jednak w maju 2010r. J. K. i E. Ł. przedstawiły jej sytuację firmy, zwłaszcza problemy związane z zaciągnięciem kredytu i brakiem wypłaty wynagrodzeń, bądź ich wypłaty jedynie w częściach. H. M. (2) zobowiązała się do wypłacenia wszystkich należności.

Dowód: zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

J. K. i E. Ł. wystąpiły do Sądu Rejonowego Wydziału Pracy o zasądzenie na ich rzecz należnych wynagrodzeń.

Dowód: zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

zeznania świadka M. B. (1) –K. 65-66, 350-351;

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt IV Np 184/11;

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt IV Np 185/11;

W wyniku przeprowadzonych postępowań Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydział Pracy wydał w dniu 09 czerwca 2011r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt IV Np 184/11, którym to nakazem zapłaty zobowiązał H. M. (2) do zapłaty kwoty 5934,90 zł na rzecz E. Ł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2011r. w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

Dowód: zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt IV Np 184/11;

W dniu 14 czerwca 2011r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydział Pracy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt IV Np 185/11, którym to nakazem zapłaty zobowiązał H. M. (2) do zapłaty kwoty 8902,35 zł na rzecz J. K. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2011r. w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

Dowód: zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt IV Np 185/11;

H. M. (2) odebrała osobiście przedmiotowe nakazy zapłaty i nie wniosła od nich środków odwoławczych.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej H. M. (1) - K. 79-81, 258-259;

zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt IV Np 184/11;

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt IV Np 185/11;

Pomimo otrzymania nakazów zapłaty oskarżona nie wywiązała się z przedmiotowych zobowiązań, nie wykonała zobowiązań wynikających z treści orzeczeń Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydziału Pracy w sprawach IV Np. 184/11 oraz IV Np. 185/11. H. M. (2) nie wypłaciła J. K. i E. Ł. należnych im wynagrodzeń w terminie wskazanym przez Sąd.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej H. M. (1) - K.79-81, 258-259;

zeznania świadka J. K. - K.103,142-143, 278-279;

zeznania świadka E. Ł. - K. 88-89, 279-280;

protokół kontroli - K.15-22, 23-27;

zeznania świadka M. B. (2) – K. 65-66, 350-351;

zeznania świadka A. B. – K. 364-365

W listopadzie 2011r. oskarżona zmieniła siedzibę prowadzonej działalności gospodarczej, a osobą zatrudnioną w (...) był M. P..

Dowód: protokół kontroli - K.15-22, 23-27;

zeznania świadka M. B. (2) – K. 65-66, 350-351

Oskarżona H. M. (2) ma obecnie 38 lat. Jest stanu wolnego, ma dwoje dzieci w wieku 13 i 16 lta pozostające na jej utrzymaniu. Oskarżona nie pracuje. Utrzymuje się z prac dorywczych, z których uzyskuje dochód w wysokości 200-300 zł miesięcznie. Nie jest zarejestrowana w PUP. Była leczona neurologicznie. W toku postępowania oskarżona została poddana badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nie stwierdzili u oskarżonej żadnych zakłóceń psychicznych. Oskarżona zna i rozumie zasady współżycia społecznego, prawidłowo ocenia sytuacje społeczne. Oskarżona w krytycznym czasie nie miała zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej H. M. (1) - K. 79-81, 258-259;

opinia sądowo - psychiatryczna - K. 132-134

Oskarżona H. M. (2) w toku postępowania zarówno przygotowawczego, jak i przed Sądem nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, iż nie wywiązała się z nakazu zapłaty i zobowiązań wobec J. K. i E. Ł. bowiem nie ma z czego zapłacić powyższej sumy. W listopadzie 2011r. zawiesiła działalność gospodarczą i nie posiada obecnie stałego źródła utrzymania. Wskazała, iż na wychowaniu ma dwoje dzieci. Wyjaśniła, iż nie była świadoma sytuacji finansowej firmy, bowiem to jej ojciec M. P. zajmował się sprawami firmy. Oskarżona wyjaśniła, iż jej zdaniem J. K. i E. Ł. nie powinny mieć roszczeń związanych z wypłatą im zaległych wynagrodzeń, bowiem "przekazano" E. Ł. 3000 zł w listopadzie 2010r., w dniu 15 listopada 2010r. przekazana została jej kwota 700 zł., natomiast J. K. przekazane zostały kwoty 18 stycznia 2011r. 200 zł, 15 listopada 2010r. 700 zł, 25 listopada 2010r. kwotę 8000 zł, 7 lutego 2011r. przekazano po 200 zł J. K. i E. Ł.. Oskarżona potwierdziła, że odebrała nakazy zapłaty z Sądu Pracy i że nie odwoływała się od nich. Na rozprawie w dniu 11 września 2013r. oskarżona oświadczyła, że winna jest niewypłacenia wynagrodzeń E. Ł. i J. K.. Wskazała, że ojciec ją oszukał. Udzieliła mu pełnomocnictwa i że mówił, że wszystko jest w porządku. Oskarżona wskazała, iż jej błędem było to, że nie kontrolowała tego co dzieje się w firmie przez cztery lata. Oświadczyła, że „współczuje dziewczynom” i cały czas brała wypłatę wynagrodzeń na siebie.

Analizując materiał dowodowy Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonej w zakresie nie przyznania się do popełnienia zarzucanego jej czynu złożone zarówno w toku postępowania, jak i przed Sądem stanowią przyjętą przez oskarżoną linię obrony nie potwierdzoną materiałem dowodowym w sprawie zgromadzonym. Zwrócić należy przede wszystkim

uwagę, iż oskarżona pomimo nie przyznania się do zarzucanych jej czynów nie przeczy okolicznościom wskazanym przez J. K. i E. Ł.. Jakkolwiek nie ulega wątpliwości, iż wyjaśnienia jej są wewnątrznie sprzeczne. Oskarżona bowiem raz w ogóle nie poczuwa się do odpowiedzialności, twierdząc, że sprawami firmy zajmował się ojciec, że została przez ojca oszukana, wskazując następnie, iż J. K. i E. Ł. nie powinny mieć w ogóle roszczeń wobec niej o wypłatę wynagrodzeń, gdyż te zostały im wypłacone już w 2010r. i na początku, by w konsekwencji wskazać, iż „współczuje dziewczynom” i cały czas brała wypłatę wynagrodzeń na siebie. Korelując jednak wyjaśnienia oskarżonej z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie stwierdzić należy, iż zarzuty zawarte w akcie oskarżenia zostały w całości potwierdzone materiałem dowodowym i dały podstawę by uznać winę i sprawstwo oskarżonej w pełnym zakresie. Sama oskarżona przyznała, iż w 2010r. wiedziała już jaka jest sytuacja firmy w zakresie finansowym, a zwłaszcza rozliczeń z tytułu kredytu i wynagrodzeń J. K. i E. Ł., potwierdza to wersję wskazaną przez oskarżycielki posiłkowe – K. i Ł., które wskazały, iż informowały w 2010r. H. M. (2) o m.in. nie wypłaceniu im należnych wynagrodzeń. Zarówno J. K., jak i E. Ł. wskazały, że należne im wynagrodzenia nie zostały im wypłacone przez oskarżoną, pomimo prawomocnych orzeczeń sądowych w tym zakresie. Sąd dał wiarę J. K. i E. Ł. w całości. Bowiem zeznania tych świadków w zakresie zarzucanych oskarżonej H. M. (1) czynów w całości potwierdzone zostały prawomocnymi orzeczeniami - nakazami zapłaty wydanymi przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia, gdzie Sąd w postępowaniach w sprawie o sygnaturach IV Np 184/11 oraz IV Np 185/11 analizował zasadność złożonych przez J. K. i E. Ł. pozwów. Fakt nie wykonania zobowiązania nałożonego na oskarżoną przez Sąd potwierdza także Inspektor Pracy – M. B. (2), który zeznał, iż w czasie kontroli, jaka miała miejsce w firmie oskarżonej na przełomie listopada i grudnia 2011r. oskarżona przyznała, iż nie zrealizowała obowiązku wypłaty wynagrodzeń pracownikom – K. i Ł., nałożonych przez nią przez Sąd. Zeznania tego świadka potwierdzone są protokołem kontroli i Sąd nie miał żadnych podstaw by odmówić im wiarygodności. Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności oskarżycielek posiłkowych i oskarżonej H. M. (1) pozostaje okoliczność, iż H. M. (2) odebrała przedmiotowe nakazy zapłaty osobiście. Jak sama wyjaśniła nie składała w tym zakresie żadnych środków odwoławczych. Zasady logicznego rozumowania i doświadczenie życiowe wskazują na to, iż gdyby oskarżona, jak wyjaśniała w przedmiotowym postępowaniu, nie uznawała tychże roszczeń i jak twierdziła - już wcześniej w 2010r i na początku roku 2011 uiszczała ona, bądź M. P. jako pełnomocnik (...), należne wynagrodzenia J. K. i E. Ł., złożyłaby od przedmiotowych nakazów zapłaty środki odwoławcze. Sąd nie miał zatem żadnych podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom świadków J. K. i E. Ł.. Pośrednio ich zeznania potwierdza świadek A. B., który co prawda nie był pracownikiem (...), jednakże dowiedziawszy się o sytuacji E. Ł. i J. K. prowadził rozmowy z M. P. i H. K. odnośnie m.in. wypłaty wynagrodzeń. Z zeznań tego świadka wynika, iż ani M. P., ani H. M. (2) nie negowali zasadności wypłaty zaległych wynagrodzeń J. K. i E. Ł.. Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, bowiem logicznie uzupełniają się z zeznaniami świadków Ł., K. i B. oraz dowodami w postaci dokumentów – orzeczeń Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia Wydziału Pracy oraz protokołami Kontroli Inspektora Pracy.

Sąd dał wiarę M. P. co do tego, iż był pełnomocnikiem działalności gospodarczej prowadzonej przez oskarżoną. Jednak nie dał mu wiary co do tego, iż H. M. (2) „nie miała z czego zapłacić wynagrodzeń”. Nie bez znaczenia dla takiej oceny odpowiedzialności oskarżonej pozostaje okoliczność, iż działalność gospodarcza prowadzona była jeszcze z pewnością na przełomie listopada i grudnia 2011r., co oznacza, iż firma funkcjonowała jeszcze przez około sześć miesięcy po wydaniu nakazów zapłaty na rzecz J. K. i E. Ł. przez Sąd Pracy, a jak wynika z zeznań E. Ł., J. K. i A. B. aktywa firmy zostały sprzedane innej firmie, co oznacza, iż oskarżona obiektywnie miała możliwości finansowe do realizacji orzeczeń sądowych. Brak takich możliwości, na które powołuje się oskarżona, traktować należy jako jej subiektywne odczucie świadka, który jako osoba najbliższa chce chronić oskarżoną przed odpowiedzialnością karną.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości co do tego, by wyjaśnienia oskarżonej H. M. (1) uznać za przyjętą przez nią linię obrony oraz co do tego, że zachowaniem swoim polegającym na tym, że w okresie od dnia 11 lipca 2011 roku do września 2012 roku uchylała się od wykonywania ciążącego na niej obowiązku wypłacania byłej pracownicy E. Ł. zatrudnionej w firmie (...) z siedzibą we W. świadczenia wynikającego ze stosunku pracy na kwotę 5934,90 zł do wypłaty której zobowiązana była prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV Npupr 184/11 wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz tego, że w okresie od dnia

19 lipca 2011 do września 2012 roku, uchylała się od wykonywania ciężącego na niej obowiązku wypłacania byłej pracownicy J. K. zatrudnionej w firmie (...) z siedzibą we W. świadczenia wynikającego ze stosunku pracy na kwotę 8902,35 zł do wypłaty której zobowiązana była prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV Npupr 184/11 wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, przyjmując, co wypełniło znamiona przestępstwa z art. 218 § 1a i § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Bez wątplenia oskarżona H. M. (2) wypełniła znamiona przestępstwa z art. 218 a § 1 i 3 k.k. Zważyć należy, iż jako osoba w pełni poczytalna, podejmując się prowadzenia działalności gospodarczej nie może całej odpowiedzialności za brak wypłaty wynagrodzeń przenosić na pełnomocnika firmy, gdyż to ona jako osoba prowadząca działalność gospodarczą odpowiedzialność taką ponosi. Tym bardziej, iż o sytuacji finansowej i zobowiązaniach (...) wiedziała wcześniej, aniżeli wydane przez Sąd Pracy nakazy zapłaty. Nie bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonej pozostaje okoliczność, iż działalność gospodarcza została zawieszona przez oskarżoną dopiero w listopadzie 2011r., co oznacza, iż firma funkcjonowała jeszcze przez pięć miesięcy po wydaniu nakazów zapłaty na rzecz J. K. i E. Ł. przez Sąd Pracy, a jak wynika z zeznań E. Ł., J. K. i A. B. środki trwałe firmy zostały sprzedane innej firmie, co oznacza, iż oskarżona obiektywnie miała możliwości finansowe do realizacji orzeczeń sądowych. Brak takich możliwości, na które powołuje się oskarżona, traktować należy jako jej subiektywne odczucie. H. M. (2) wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy uporczywie naruszała prawa J. K. i E. Ł. do wynagrodzenia i nie wypłaciła im należnych wynagrodzeń, będąc do tego zobowiązana orzeczeniem sądu i nie wykonując tego obowiązku.

Jako, iż przepis wskazany przez rzecznika oskarżenia w zarzutach przedstawionych oskarżonej art. 218 § 1 k.k. został uchylony z dniem 31 maja 2012 r. Sąd pouczył strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu i zmienił kwalifikację prawną czynu na czyn z art. 218 § 1 a i 3 k.k. Sąd uznał także, iż oskarżona działała w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.. W krótkich bowiem odstępach czasu przy działaniu w podobny sposób popełniła dwa czyny, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z tych czynów. Analizując czyn zarzucany oskarżonej H. M. (1) Sąd zmienił opis czynu w zakresie daty początkowej zachowań oskarżonej i przyjął, iż początkową datę czynów zarzucanych oskarżonej skierowanych wobec E. Ł. i J. K. stanowią daty uprawomocnienia się orzeczeń sądowych i tak odnośnie zachowania oskarżonej wobec E. Ł. początek czasu czynu zarzucanego oskarżonej liczyć należy od dnia 11 lipca 2011r, zaś zachowania oskarżonej wobec J. K. od dnia 19 lipca 2011r.

Mając na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary opisanymi w przepisie art. 53 k.k., Sąd wymierzył oskarżonej H. M. (1) na podstawie art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na względzie stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu sprecyzowany w art. 115 § 2 k.k., jak również cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ta ma osiągnąć wobec oskarżonej. Sąd wziął pod uwagę dyrektywę sądowego wymiaru kary, iż najpierw należy rozważyć możliwość zastosowania środka najłagodniejszego i dopiero w przypadku, gdyby środek ten nie był wystarczający z punktu widzenia celów kary określonych w art. 53 k.k., stosować ewentualnie środek surowszy. Sąd miał na względzie dotychczasową niekaralność oskarżonej oraz granice ustawowego zagrożenia karą za przypisane przestępstwo. Sąd uznał za uzasadnione wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności, gdyż zdaniem Sądu tylko taka kara spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Biorąc pod uwagę okoliczności odnoszące się do właściwości i warunków osobistych oskarżonej Sąd uznał, iż niecelowe jest osadzenie jej w zakładzie karnym i warunkowo – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. - zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby. Jednocześnie podkreślić należy, iż zawieszenie wykonania kary nie ma charakteru bezwzględnego i będzie podlegało weryfikacji – zarządzeniu wykonania kary - w przypadku dokonania przez oskarżoną przestępstwa w tym czasie.

Na podstawie art. 71 § 1 pkt 1 k.k. Sąd wymierzył H. M. (1) karę grzywny w wysokości pięćdziesięciu stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą dziesięciu złotym. Grzywna ta stanowić ma dla oskarżonej wobec której Sąd skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności realną dolegliwość. Dolegliwość ta jest nie tylko ważna z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie spełniać ma kara w stosunku do oskarżonej, ale także odgrywa istotną rolę z punktu widzenia kształtowania

świadomości prawnej społeczeństwa, umocnić ma przekonanie, że zaatakowane przestępstwem dobra są rzeczywiście chronione.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej E. Ł. orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przez oskarżoną H. M. (2), gdyż taki obowiązek - zapłaty wynagrodzenia wynika z orzeczenia Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia Wydziału Pracy z dnia 9 czerwca 2011r., sygn.. akt IV Np. 184/11. Powtórzenie ponownie takiego obowiązku w postępowaniu karnym mogłoby spowodować funkcjonowanie dwóch tytułów wykonawczych do egzekucji świadczeń w nich określonych, co jest niedopuszczalne.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., mając na uwadze aktualną sytuację finansową oskarżonej, Sąd zwolnił ją od kosztów postępowania, natomiast na podstawie art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty sądowej. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. koszty nieopłaconej przez oskarżoną obrony z urzędu w kwocie 1151,28 zł oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. U. T. koszty zastępstwa procesowego nieopłacone przez oskarżyciela posiłkowego, od których oskarżycielka posiłkowa E. Ł. została zwolniona.